

tænkning derover den 29de Februar 1888. Det vedtoges af Folketinget den 26de Marts og af Landstinget den 1ste April, hvorefter det samme Dag stadfæstedes af Kongen.

Der foreligger saaledes vel en Tillægsbevillingslov for Finansaaret 1887—88, men ingen af Rigsdagen vedtagen Finanslov. Statsrevisorerne have derfor i deres Underfølgelse af Statsregnskabet for dette Aar væsentlig været henviste til en Sammenligning mellem det og de ministerielle Budgetter af 15de og 16de April 1887 samt disses Forhold til de af Regeringen fremlagte og af hvert af Tingene vedtagne Finanslovsforslag tilligemed Overflagene fra tidligere Aar.

Ifølge det saaledes oplyste ere Høgsbro og Hørup, der have deltaget i den foran nævnte Behandling af Statsregnskabet, stillede over for det foreliggende Statsregnskab paa lignende Maade som over for de tidligere fra 1885—86 og 1886—87. De kunne ikke se, at det har været muligt at opfylde Grundlovens Bud i § 50, at Revisorerne skulle „gennemgaa det aarlige Statsregnskab og paase, at samtlige Statens Indtægter deri ere blevne opførte, og at ingen Udgift uden for Finansloven har fundet Sted“, da der ikke har foreligget nogen Finanslov for Regnskabsaaret, saaledes som det er bestemt i Grundlovens § 49, og itkun en mindre Tillægsbevillingslov. De kunne hverken erkende, at foreløbige Bevillingslove give den Hjemmel for Statters Opkrævning og Udgifters Afholdelse, som ifølge Grundlovens § 49 er nødvendig, eller at de i øvrigt forestrevne Betingelser for Anvendelse af Grundlovens § 25 have været til Stede ved Udfærdigelsen af de paaberaabte foreløbige Love. Hertil kommer, at disse Love bleve forfaste af Folketinget den 19de Oktober og den 8de December 1887, uden at der gjordes noget Forsøg paa at udjævne den skarpe Modsetning mellem Regeringen og Folketinget for derved at tilvejebringe grundlovshjemlede Tilstande. Da Statshusholdningen saaledes vedblev at føres lige til Finansaarets Udgang uden den i Grundloven forestrevne Hjemmel, og der kun Dagen derefter gaves en Tillægsbevillingslov for en mindre Del deraf, skønne de ikke rettere, end at det for Finansaaret 1887—88 aflagte Statsregnskab med Undtagelse af de i Henhold til den nævnte Tillægsbevillingslov opførte Poster maa indstilles til ikke at passere, hvorfor der da ikke, lige saa lidt som ved de foregaaende to Statsregnskaber, bliver Lejlighed til at gøre Indstilling angaaende Regnskabets enkelte Poster.

Dinesen og Dresing skulle, som udtalt med Hensyn til Statsregnskaberne for 1885—86 og for 1886—87, for det foreliggende Statsregnskabs Vedkommende gentage, at de anse de foreløbe Bevillingslove af 1ste April og 20de Oktober 1887 for fuldgjældige Love, der i Forbindelse med Lov om Tillægsbevilling af 1ste April 1888 have afgivet tilstrækkelig Hjemmel for Statshusholdningens Førelse i Finansaaret. De kunne ikke tillægge den Fortættelse af den foreløbige Bevillingslov af 20de Oktober 1887, som fandt Sted efter privat Initiativ i Folketinget den 8de December s. A., nogen Betydning.

Som Følge heraf indstille Statsrevisorerne Dinesen og Dresing det for Finansaaret 1887—88 aflagte Statsregnskab til Godkendelse.

Der blev altjaa, som ovenstaaende viser, ikke opnaaet Entighed i Statsrevisjonen, men Revisorerne Høgsbro og Hørup indstillede (Betænkning S. 377):

Rigsdagen frastiger sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til de Poster, som ere opgjorte i Henhold til Tillægsbevillingsloven af 1ste April 1888; men i øvrigt kan det for Finansaaret 1887—88 aflagte Statsregnskab ikke passere, medens Revisorerne Dinesen og Dresing indstillede:

Rigsdagen frastiger sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Statsregnskabet for Finansaaret 1887—88.

Den 12te November 1889 vedtog Landstinget følgende:

Forslag til Beslutning af Rigsdagen i Henhold til Grundlovens § 50 med Hensyn til Statsregnskabet for 1887—88.

„Rigsdagen frastiger sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Statsregnskabet for 1887—88.“